

โรงงานทำวิชา

วัดพระธรรมกายเมื่อแรกสร้าง ในปีพุทธศักราช ๒๕๑๓ มีพื้นที่ ๑๙๖ ไร่ ๙ ตารางวา ได้รับบริจาคมาจากมหาเศรษฐี ผู้ใจบุญท่านหนึ่ง คือ คุณหญิงประหยัด แพทยพงศา วิสุทธาธิปัตย์ หลังจากได้ที่ดินมาเรียบร้อยแล้วคณะผู้บุกเบิกที่ยังไม่ได้บวช ก็ลุยงานสนามกันเต็มที่ ส่วนคุณยายอาจารย์ก็ต้องใช้เวลาทำสมาธิมากยิ่งขึ้น เพื่ออาศัยวิชาธรรมกาย กลั่นแผ่นดิน และตามเอาสมบัติละเอียดมาไว้ในแผ่นดินที่กำลังจะสร้างวัด ซึ่งต้องใช้ต้นทุนทรัพย์มากมาย และกำลังพี่น้องในวงบุญที่มีศีลและสัมมาทิฐิเสมอกันอีกไม่ใช่น้อย

คุณยายอาจารย์ต้องใช้พลังสมาธิ พลังวิชาส่วนละเอียด
ตามทั้งเงินและตามทั้งคนมาช่วยกันบุกเบิกสร้างวัดอยู่ตลอดเวลา ท่านจึงเหน็ดเหนื่อยเกินคาดคิด

คุณยายอาจารย์ไม่เพียงนั่งสมาธิตามลำพังเพื่อทำ
ละเอียดตามหาสมบัติ หากยังต้องเคี่ยวเข็ญให้คณะผู้บุกเบิก
สร้างวัดมานั่งสมาธิร่วมกันไม่ว่างเว้นแต่ละวัน เพื่อให้ใจ
ละเอียดผ่องใสอยู่เสมอ ทั้งยังสอนวิธีตามหาสมบัติละเอียด
ในสมาธิให้ด้วย แม้บัดนี้ขั้นตอนการสร้างวัดจะผ่านมาถึงขั้น
ขยายพื้นที่รอบข้าง อีกประมาณ ๒,๕๐๐ ไร่ สร้างสถานที่
ปฏิบัติธรรม เพื่อรองรับสาธุชนที่มาปฏิบัติธรรมกันมากถึง
เรือนหมื่นเรือนแสน ในวันงานบุญใหญ่เสมอ เราก็มียังงาน
เตรียมพื้นที่ งานฝึกอบรมอาสาสมัครช่วยงานวัด ที่ต้อง
ทุ่มเทร่างกายแรงใจเต็มที่ หลายส่วนงานที่ต้องอดตาหลับ
ขับตานอน เร่งงานให้ทันใช้ ทำให้หลายคนแบ่งเวลานั่งสมาธิ
น้อยไป พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระราชภาวนาวิสุทธิ จึ่ง
สั่งลงมาเสมอว่างานที่แท้จริงของพวกเราคือการนั่งสมาธิ ทำ
พระนิพพานให้แจ้ง แสวงบุญ สร้างบารมี สมบัตินอกกาย
หาไม่ยากถ้าข้างในละเอียด การทำละเอียดจะทำเหาะๆ
แหะๆ ผลุดลูกผลุดนั่งกลัวปวดกลัวเมื่อยไม่ได้ จากนั้นพระ
เดชพระคุณหลวงพ่อทวดตชีโวก็จะหาเวลาขึ้นธรรมาสน์เทศน์
สาธยายความเด็ดเดี่ยวมั่นคง ในการทำสมาธิของคุณยาย
อาจารย์ สมัยอยู่ในโรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณ
หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญให้ฟัง

พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าความหลังถึงคุณยายอาจารย์ว่า “ก่อนบุกเบิกสร้างวัด หลวงพ่อยังไม่ได้บวช เลิกงานแล้วมักกลับไปนั่งสมาธิกับคุณยายที่บ้านธรรม ประสิทธิ์เกือบทุกวัน นิ่งที่ไรก็เมื่อยทุกที แม้หลวงพ่อก็เคย ลงนั่งขัดสมาธิ หัดทำสมาธิภาวนามาบ้างจากสำนักเกจิ อาจารย์ต่างๆ เมื่อสมัยหนุ่มๆ ก่อนเข้าวัด แต่ความปวด เมื่อยก็เกิดขึ้นเสมอ ไม่กล้าพูดสักครั้งว่านั่งสมาธิไม่เมื่อย ใน ระยะแรกๆ ปวดเมื่อยเหมือนแข่งขาจะปริจะหัก หัวเข่า เหมือนจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ความคิดฟุ้งซ่านไปสารพัด แต่ก็ไม่เคยทอดทิ้ง ไม่เคยคิดว่าตัวเองทำแบบเหยาๆ แหยะๆ สักที แต่เมื่อฟังคุณยายอาจารย์เล่าถึงวัตรปฏิบัติของท่าน ใน โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ภาษีเจริญ หลวงพ่อก็มานั่งนึกถึงตัวเองว่า เรายังเอาจริง เอาจังไม่ได้เท่าขี้เล็บของคุณยายเลย มีหน้าซ้ำ ตอนพระเดช พระคุณหลวงพ่อรั้มมชโย พาไปกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์ คุณยายอาจารย์ใหม่ๆ เรายังทำฤทธิ์ทำเดชไว้ไม่น้อย เห็น หน้ากันวันแรกก็ตั้งคำถามซักไซ้ไล่เรียงเอาที่คุณยายเสียถึยิบ จนคนพาไปนั่งอิงห้ามไม้ทัน ต้องพากลับมาอบรมมารยาท เสียสามเดือน”

เรื่องความข้มงวดในการนั่งสมาธิในโรงงานทำวิชาของ หลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ พระเดชพระคุณหลวงพ่อดัตตชีโวเล่าของของคุณยายอาจารย์ว่า

‘สมัยยายอยู่กับหลวงพ่อดาวัดปากน้ำ งานประจำคือนั่งสมาธิ นั่งไปเถะ กลางวัน ๖ ชั่วโมง กลางคืน ๖ ชั่วโมง พอถึงปุบละก็ไม่มีกระดูกกายเลย’

“ตอนนั้นหลวงพ่อก็เพิ่งมานั่งสมาธิกับคุณยายได้ไม่นาน ก็เลยถามท่านโดยเอาประสบการณ์ของตัวเองเป็นหลักว่า

“นั่งนานอย่างนั้น ไม่เมื่อยแ่หรือยาย”

ท่านก็บอกว่า “เฉยๆ”

หลวงพ่อก็ถามอีกว่า “แล้วยายไม่ปวดจีปวดอี แ่รี”

ท่านบอกว่า “เออ นั่งสมาธินี้มันดีนะ พอถึงเข้าไปข้างในละก็ ร่างกายภายนอกทั้งหมด เรื่องปวดจีปวดอีอะไรนี้ไม่มีทั้งนั้น เข้ากลางนั่งเรียบไปเลย มันสว่างโล่งเข้าไปข้างใน”

“สว่างขนาดไหนยาย” หลวงพ่อก็ถามอีก

ท่านบอกว่า “สว่างกว่าเอาตะวันเที่ยงมาเรียงเป็นดวงๆ ๑ ๑ ๑ เต็มท้องฟ้า”

หลวงพ่อดอนั้นยังไม่มีประสบการณ์แบบนี้เลย ก็เลยถามยายประสาชื่อว่า

“โอโฮ ยาย แล้วไม่ร้อนแ่หรือ”

ท่านบอกว่า “ไม่ร้อน ยิ่งสว่างยิ่งเย็น ยิ่งชุ่มชื่นใจ ใจมันใหญ่มันกล้า มันพร้อมจะนั่งรวดเดียว ๖ ชั่วโมง ก็นั่งในตอนกลางวัน ๖ ชั่วโมง อีก ๖ ชั่วโมง นั่งตอนกลางคืน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ยายเคยนั่งหลับไหม ?”

ท่านบอกว่า “ยายไม่เคยหลับกับเขาหรอก”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “แล้วคนอื่นเขาหลับไหม?”

ท่านบอกว่า “หลับ หลับโงกเงก โงกเงก บางคนเสียหลัก หัวคะมำ กลิ้งขลุกขลักๆ ไปเลยก็มี แต่ที่ไม่หลับก็มีนะ อันนี้ขึ้นอยู่กับตัวบุคคล ไม่เหมือนกัน”

หลวงพ่อกถามอีกว่า “ทำไมยายไม่หลับกับเขาบ้าง มันไม่ง่วงหรือ”

คุณยายอาจารย์นิ่งไปสักพักเหมือนนึกทบทวนไปถึงวันคืนเก่าๆ แล้วบอกยิ้มๆ ว่า “ไอ้ง่วงมันก็ง่วงบ้างเหมือนกันละนะ บางคราวง่วง แต่ว่ากลัวหลวงพ่ot่านมากกว่า เลยไม่กล้าง่วง”

ตอนนั้น หลวงพ่อตรองตามคำพูดของคุณยายอาจารย์ไม่ออก ว่าทำไมคุณยายต้องกลัวพระเดชพระคุณหลวงปู่ ก็คิดตามประสาคนที่เคยกราบพระเดชพระคุณหลวงปู่เพียงครั้งเดียว เห็นท่านยิ้มย่องผ่องใสท่าทางใจดี จะทำอะไรนรกหน้า แล้วตอนนั้นก็ยังไม่ได้สนใจจะเรียนวิชาธรรมกายจากท่านแม้สักนิด

“... เวลาผ่านไปนาน จนกระทั่งงานสร้างวัดพระธรรมกายทำให้พวกเราเหนื่อยหนักเต็มทีถึงเวลานั่งสมาธิจิตใจก็อ่อนล้าทำใจให้ละเอียดเสมอกันทั้งทีมไม่ได้ คุณยายท่านรู้ด้วยญาณ

ทักษะของท่าน จึงได้เล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ในโรงงานทำ
วิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ ใน
ช่วงที่เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ และประเทศไทยต้องกลายเป็น
คู่สงครามร่วมกับฝ่ายสัมพันธมิตร คุณยายเล่าว่า

‘เมื่อยายทำวิชาได้ ๒ ปี สงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็เกิดขึ้น
หลวงพ่อดัดปากน้ำท่านใช้ให้บรรดาลูกศิษย์ของท่านที่เข้าถึง
วิชาธรรมกาย ให้ช่วยประเทศชาติและช่วยมวลมนุษยชาติ
ทั้งหลาย โดยไม่จำกัดว่าจะเป็นฝ่ายใด ให้เลิกรบราฆ่าฟันกัน
และให้ประเทศไทยรอดพ้นจากภัยพิบัติที่เกิดขึ้นจาก
สงคราม...’ คุณยายเล่าถึงวิธีการที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ใช้
วิชาธรรมกายช่วยชาวโลกว่า ท่านได้สั่งให้บรรดาลูกศิษย์ที่
บรรลุวิชาธรรมกายช่วยแก้ไขทุกข์ดังกล่าวข้างต้น ด้วยการ
ปิดลูกกระเบิดบ้าง หรือดลจิตดลใจให้ข้าศึกมองเห็นจุด
ยุทธศาสตร์ที่สำคัญผิดเพี้ยนไป เช่น เห็นเมืองเป็นป่าบ้าง
เห็นทะเลเป็นเมืองบ้าง ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ข้าศึกทิ้งระเบิดได้ตรง
เป้าหมาย งานนี้ต้องประสานกำลังสมาธิกันอย่างเหนียวแน่น
เรียกว่าสู้กันตาไม่กระพริบทีเดียว ใครที่ใช้งานไม่ได้ตั้งใจ
ต้องให้ครูบาอาจารย์คอยกระตุ้นอยู่เรื่อยๆ ท่านจะไม่ค่อย
เรียกใช้ และตำหนิลูกศิษย์พวกนี้ว่า ‘ไอ้ขี้ได้...’

“พวกเราบางคนที่เป็นเด็กรุ่นใหม่อาจไม่รู้จักขี้ได้ว่าเป็น
อย่างไร หรือบางทีก็ 모르จักธรรมชาติของได้และขี้ได้ จึงอาจ
ไม่เข้าใจว่าการถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ได้” มันจะเจ็บแสบเสีย
หายตรงไหน

ใต้ ใต้ทำคบเพลิงเป็นเชื้อเพลิงชนิดหนึ่ง ทำจากขี้เลื่อย
คลุกน้ำมันยาง แล้วพันให้เป็นแท่งด้วยเปลือกไม้ที่ฝานจน
แบนเป็นแผ่น ใต้นี้เมื่อติดไฟแล้วส่วนที่เผาไหม้จะเกิดเป็นขี้
เถาสีเทาขาวคลุมอยู่ตรงปลายคบ ติดไฟใต้อย่างนานขี้เถาที่
ปลายคบก็หนาขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าไม่หมั่นเขี่ยขี้เถาออกไปก็จะดับ
เวลาจะจุดให้ติดไฟใหม่ต้องเขี่ยขี้เถาออกไปให้หมดเสียก่อน
ธรรมชาติของใต้เป็นอย่างนั้น ผู้ใช้ใต้อาจต้องคอยเขี่ยขี้เถาซึ่ง
เป็นต้นเหตุให้ไฟดับนี้อยู่ตลอดเวลา

ผู้ที่เรียนวิชาธรรมกายหากเป็นประเภทขี้ใต้ เมื่อไม่ถูก
ครูบาอาจารย์กระตุ้นบ่อย ๆ เหมือนเขี่ยขี้ใต้ ก็มักนั่งปล่อยใจ
ให้ล่องลอย คิดไปในเรื่องราวต่าง ๆ นึกถึงองค์พระบ้าง ดวง
แก้วบ้าง เคลิ้มหลับไปบ้าง หรือไม่ก็ย่องออกไปเดินเล่น ไกล
ไปเข้าห้องน้ำห้องส้วม ดูนก ดูไม้ ดูดาว ดูเดือนเรื่อยเปื่อยไป
พอเรียกทีก็มานั่งตั้งท่าที่ แต่สำหรับคุณยายอาจารย์แล้ว
ท่านไม่เป็นอย่างนั้น ท่านมีสำนึกความรับผิดชอบสูงมาก ไม่
กลัวเหนียวไม่กลัววังง แต่กลัวถูกตำหนิว่าเป็น “ไอ้ขี้ใต้” มาก
ที่สุด

นับตั้งแต่เข้ามาอยู่ในโรงงานทำวิชา คุณยายแสดงชัด
ถึงธาตุแท้ของความทรหดอดทน ความใฝ่เรียนใฝ่รู้ และ
ความสำนึกรับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน ไม่ว่างเว้น ท่านจึง
ได้รับการแต่งตั้งเป็นหัวหน้าเวรกะกลางคืน และเพราะ
คุณสมบัติดีเยี่ยมเช่นนี้เอง ท่านจึงสามารถถ่ายทอดความรู้

ถ่ายทอดคุณธรรมจากหลวงปู่วัดปากน้ำมาได้มาก พวกเรา ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของคุณยาย แม้ไม่เคยพบหลวงปู่ เพียงฟัง คุณยายเล่าถึงปฏิปทาของท่านที่มีต่อชาวโลก ก็เกิดความ ปลื้มปิติและซาบซึ้งในพระคุณของท่านอย่างเหลือจะกล่าว พระเดชพระคุณหลวงปู่ทุ่มเทในการปฏิบัติธรรมเพื่อฝึกตัว ของท่านเองอย่างจริงจัง และทุ่มเทชีวิตจิตใจให้กับลูกศิษย์ มากมายอย่างนี้เอง แม้ท่านละสังขารแล้ว ลูกศิษย์ของท่าน จิยังมียุอยู่เต็มบ้านเต็มเมือง และลูกศิษย์ก็ได้ถ่ายทอดคุณ ธรรมของท่านกันต่อๆ มาจนถึงปัจจุบัน

การสอนภาวนาของพระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำนั้น ท่านได้ปรับปรุงวิธีสอนให้เหมาะสมกับยุคสมัยเสมอยิ่งกว่านั้น ที่น่าชื่นชมมากๆ เลย ก็คือ พอใครได้ปฐมมรรค หรือเข้าถึง ธรรมกายแล้ว และมีความตั้งใจจริงจะปฏิบัติให้ยิ่งๆ ขึ้นไป ท่านจะใช้ระบบโรงงานเข้ามาจัดการกับผู้เข้าถึงธรรมเหล่านี้ คือ พอใครนั่งได้ดีพอสมควรแล้ว ท่านให้เข้าไปนั่งสมาธิใน อาคารทำภาวนา ซึ่งท่านเรียกว่า โรงงานทำวิชา เพราะ สร้างเป็นโรงโหล่งๆ เช่นเดียวกับโรงงานอุตสาหกรรมขนาด ย่อมๆ แต่บรรยากาศสงบเย็น มีที่นั่งภาวนาเดี่ยวๆ ห่างกัน ประมาณ ๑-๒ ช่วงแขน เหมาะแก่การทำภาวนาอย่างยิ่ง

โรงงานทำวิชาของพระเดชพระคุณหลวงปู่ ขณะนี้ไม่มี ให้เห็นแล้ว สมัยนั้นแม้คนที่ไปทำบุญที่วัดปากน้ำก็ไม่มี โอกาสได้เข้าไปถึงโรงงานทำวิชา เพราะเป็นเขตที่มีรั้ว

สังกะสีกันล่อมไว้เป็นสัดส่วนเฉพาะผู้ทำวิชาเท่านั้น ฟังจาก
ที่คุณยายอาจารย์เล่า ท่านว่าโรงงานทำวิชาเป็นกุฏิไม้หลัง
ใหญ่ มีเพิงออกไป ๒ ข้าง มีแผงกัน แบ่งฝ่ายหญิงไปนั่งซีก
หนึ่ง พระภิกษุรวมทั้งฝ่ายชายนั่งอีกซีกหนึ่ง แผงที่กันไม่สูงนัก
พอไม่ให้ข้ามได้และฝ่ายหญิงฝ่ายชายไม่เห็นหน้ากัน มีทาง
เข้าคนละทาง พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านระวังมาก ป้องกัน
มาก เรื่องระหว่างผู้ชายกับผู้หญิง เมื่อเข้าไปอยู่ในโรงงานทำ
วิชาแล้วทั้งสองฝ่ายจะไม่เห็นหน้ากันเลย ท่านว่าแม้แต่หน้า
แข่งพระก็ไม่ให้ผู้หญิงเห็น แม้ที่สุด นอกโรงงานทำวิชาท่าน
ก็ห้ามผู้หญิงไม่ให้เข้ากุฏิพระ แม้ผู้หญิงที่แก่แล้วท่านก็ห้าม
ท่านว่า “ไอ้แก่ละตัวดี”

พระเดชพระคุณหลวงปู่เป็นประธานในซีกของฝ่าย
พระภิกษุ มีการทำสมาธิต่อเนื่องกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง แต่
ว่าทำเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒ กะ กะละ ๖ ชั่วโมง เพราะฉะนั้น
แต่ละกลุ่มจึงนั่งสมาธินับเป็นเวลารวมกันวันละ ๑๒ ชั่วโมง

กลุ่มที่ ๑ เรียกว่า กะเช้า ทั้งสองฝ่ายเข้าโรงงานทำวิชา
ตั้งแต่เวลา ๖.๐๐ น. นั่งไปจนกระทั่งถึง ๑๑.๐๐ น. แล้วก็ไป
พัก

กลุ่มที่ ๒ เรียกว่า กะเพล เข้าทำวิชา ตั้งแต่เวลา
๑๑.๐๐ น. ไปออกเวลา ๑๘.๐๐ น. แล้วไปพัก กลุ่มที่ ๑ ที่
ออกไปเมื่อตอน ๑๑.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๑๘.๐๐ น.
ไปออกเมื่อถึงเวลา ๒๔.๐๐ น. แล้วกลุ่มที่ ๒ ที่ออกไปตอน

๑๘.๐๐ น. ก็มาเข้ากะตอน ๒๔.๐๐ น. แล้วไปออกตอน ๖.๐๐ น.

ทั้ง ๒ กลุ่มก็ผลิตเปลี่ยนเวียนเข้าออกในโรงงานทำวิชา อยู่อย่างนี้ตลอดปี แต่สำหรับคุณยายอาจารย์ของเรา ถึงแม้ว่าจะถึงเวลาหมดหน้าที่ของท่านในช่วงนั้น ท่านก็ยังไม่วายยอมลุกออกจากที่นั่ง หากแต่ยังคงนั่งอยู่กับกะต่อไปอีกครั้ง ชั่วโมง ทั้งนี้เพราะท่านทราบว่าจะรอต่อนี้ พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำจะซักถามธรรมะกับหัวหน้ากลุ่มหรือหัวหน้ากะคนต่อไป แล้วถ่ายทอดความรู้เพิ่มเติมให้ คุณยายตระหนักถึงความสำคัญของรอต่อนี้เป็นอย่างดี จึงคอยรองรับความรู้ช่วงนั้นเพื่อทำวิชาให้เชื่อมโยงติดต่อกันตลอด ๒๔ ชั่วโมง นั้นหมายความว่าถ้าคนอื่นนั่ง ๖ ชั่วโมง คุณยายอาจารย์จะต้องนั่งถึง ๖ ชั่วโมงครึ่ง กลายเป็นวันละ ๑๓ ชั่วโมง เป็นอย่างนี้สม่ำเสมอ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำท่านนั้นเป็นประธานสั่งทำวิชา จัดระบบ และควบคุมระบบให้วิชาต่อเนื่องกัน ด้วยตัวของท่านเอง วิธีนี้คือการจัดการแบบระบบโรงงาน ซึ่งสมัยโน้นไม่มีใครเขาเอาระบบโรงงานมาใช้ในการปฏิบัติธรรม แต่พระเดชพระคุณหลวงปู่ท่านทำและเรียกสถานที่ทำภาวนาในระบบนี้ว่า โรงงานทำวิชา ผลของการจัดระบบเช่นนี้ทำให้ลูกศิษย์ของท่านที่เป็นประเภทเอาจริงหลายคนทำวิชาได้เก่งกล้า จนกระทั่งสามารถใช้วิชาธรรมกายช่วยชาติบ้านเมืองได้ในตอนสงครามโลกครั้งที่ ๒ คุณยาย

อาจารย์ของเราเป็นหนึ่งในจำนวนผู้เก่งกล้าเหล่านั้น และเป็นผู้ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่บอกปากชมว่า เป็นหนึ่งไม่มีสอง

การจัดระบบในโรงงานทำวิชานี้ ทางฝ่ายหญิงท่านจัดเป็น ๒ กลุ่ม และได้แต่งตั้งผู้ทำหน้าที่หัวหน้ากลุ่มไว้ทั้ง ๒ กลุ่ม คุณยายของเราเป็นหัวหน้ากลุ่มที่ ๒ ซึ่งเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า กะกลางคืน เข้าโรงงานทำวิชาตอน ๑๑.๐๐ น. ออกจากโรงงาน ๑๘.๐๐ น. แล้วไปเข้าโรงงานทำวิชาต่อ ตอน ๒๔.๐๐ น. ออกตอนเช้า ๖.๐๐ น.

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำ ท่านปรับปรุงวิธีสอนของท่านให้เหมาะสมอยู่เสมอ และทุกคนทุกรูปก็ตั้งใจทำวิชากันอย่างทุ่มเท นอกจากตัวของท่านเองจะเอาชีวิตเป็นเดิมพันแล้ว ลูกศิษย์ทุกคนก็ต้องฝึกเอาชีวิตเป็นเดิมพันตามท่านด้วย

เมื่อใครมีอาการชักจะล้าๆ หลวงปู่ท่านจะพูดเปรยๆ ให้ได้ยินกันทั่วๆ ว่า “เวลาพระพุทธเจ้าปฏิบัติธรรมยังทรงเอาชีวิตเป็นเดิมพัน พวกเอ็งเก่งกันมาจากไหน ไม่เอาชีวิตเป็นเดิมพัน แล้วจะให้ได้ธรรมะของพระพุทธเจ้ามันเป็นไปไม่ได้”

เท่าที่คุณยายอาจารย์เล่าให้พระเดชพระคุณหลวงปู่ฟังมานี้ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการทุ่มชีวิตฝึกลูกศิษย์ ของ

พระเดชพระคุณหลวงปู่วัดปากน้ำภาษีเจริญ อย่างไรก็ตาม
ด้วยวิธีการสอนที่ให้ห่มเทศีวิตเป็นเดิมพันกันอย่างนี้ ผลจึง
ปรากฏว่าที่วัดปากน้ำภาษีเจริญในเวลานั้น ได้มีผู้เข้าถึง
ธรรมกายกันมากมาย

วันอาทิตย์ที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ณ สภาธรรมกายสากล (หลังคาจาก) วัดพระธรรมกาย จังหวัดปทุมธานี